

LES COVES, SENYORIU DEL PAPA LUNA - ANY 1410 -

Des de l'any 1.378, fins 1.429, l'església catòlica coneix ú dels moments de major incertitud de la seua milenària història: l'anomenat Cisma d'Occident. A darreries del segle XIV, un coetani, el frare franciscà Eximenis feia una reflexió sobre aquesta qüestió: "Aprés se portí la cort romana de Roma i vengué's'n a Avinyó, qui és ciutat sobre lo Roine, en Proença, e aquí estigué en setanta anys, en lo qual temps la ciutat e santuaris de Roma foren quasi deserts e dissipats. Ara són al darrer punt d'aquesta dejecció depuis que s'és llevat aquest cisma general entre aquest dos, dels quals cascun s'apella Papa. Aquell qui és a Roma s'apella papa Urbà lo sisé e aquell qui és en Avinyó s'apella Clement setè per la qual cisma hui crestiandat és en fort terrible brogit e en fort mal estament, e per lo qual esperam haver pijor sens comparació, car esperam en breu per açò guerres grans e gran dejecció del regne de Rança, e major de tota clerècia e aprés fort gran mutació en los principats e senyorius seglas de cresdiandat."

Les dots profètiques d'Eximenis es veurien reflectides a la realitat tot seguit. Efectivament, quan comença el segle XV s'empitjora la situació i al poc de temps arriba a haver-ne simultàniament fins i tot tres papes, cap dels quals amb disposició suficient per renunciar a la tiara. I darrere de cada una de les obediències es divideix

Europa en varis blocs polítics que recolzen els respectius papes, tot sota l'empenta d'aquell gran conflicte bèl·lic conegut amb el nom de la Guerra dels Cent anys, en realitat la primera conflagració europea de la història. L'ú d'aquells papes en qüestió era aleshores Benet XIII, el conegut Papa Luna, elegit en substitució de Climent VIIè, al mes de setembre de 1.394, i que, darrerament, front els problemes plantejats per França hauria de fixar la seua residència a la Corona d'Aragó (Catalunya i Regne de València), amb tota la seua cúria pontifícia, practicant un continuu nomadisme fins recalar definitivament al castell de Peníscola.

Per altra banda, el 8 de març de 1.409, moria al palau mestral de Sant Mateu fra Berenguer March, darrer mestre de Montesa, i, seguint alló que establia la butlla fundacional, al convent de Montesa es va elegir a Nicolau de Proíxita, procedent d'una de les velles famílies nobiliàries valencianes, enfrontada amb altres faccions ("bandositats" les anomena la documentació de l'època), front la debilitat del poder real d'En Martí I.

Com fora que el propi rei havia ofert el maestrat a un noble català, Guillem Ramon Alamany de Cervelló, el papa Benet, per butlla datada a Perpinyà, el dia 23 de març de 1.409 nomenà mestre de l'Orde a Alamany, amb el qual nomenament es produïa una